

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Hai ngày 09/05/2022.

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 879

“DUỜNG NHƯ RẤT VUI, TRONG VUI CÓ KHỔ”

Trong đời sống của chúng ta, có rất nhiều việc khiến chúng ta lầm tưởng chúng ta đang rất an vui hạnh phúc ở trong đó nhưng thật ra niềm vui đó không hoàn toàn là vui vì sau niềm vui đó là khổ. Vui ở trong khổ, vui và khổ đối xứng với nhau thì niềm vui đó không phải là vui. Niềm vui vượt ra ngoài khổ vui mới là niềm vui chân thật. Khi chúng ta vui từ trong tâm, không bị phiền não vương bận, tự tại với mọi hoàn cảnh tốt xấu, cái vui rời xa sự khổ vui mới là cái vui chân thật.

Nếu chúng ta vui vì chúng ta đã vượt qua được cái khổ hoặc chúng ta vui vì một lý do nào đó thì đều không phải là niềm vui chân thật. Ví dụ chúng ta vui vì chúng ta vừa ký được một hợp đồng nhiều lợi nhuận, rồi chúng ta lại khổ vì hợp đồng vừa ký được đó đã bị người khác cướp. Niềm vui đó không phải là thật.

Tệ hại hơn, có những việc thế gian cho là vui nhưng lại không phải là niềm vui chân thật. Thí dụ trong cuộc nhậu nhẹt, khi họ nhậu say rồi thì không còn vui nữa. Trong một canh bạc, người ta tập trung mê mẩn vào sự thắng thua, niềm vui trong chiến thắng từ những canh bạc cũng không phải là niềm vui chân thật. Nhiều đứa trẻ chìm đắm trong những trò chơi điện tử, bắn giết, nổ súng. Sau khi buông khỏi trò chơi điện tử, sau khi rời khỏi niềm vui thích khi tham gia những trận chiến đó thì tâm của chúng rất bồn chồn, nóng vội, chúng dễ nóng nảy, dễ quát tháo, dễ làm những việc trái nghịch. Chỉ cần chúng ta trái nghịch chúng, làm phật ý chúng thì chúng đã quấy rối lên rồi.

Hôm qua chúng ta tổ chức cho các con khóa tu một ngày vào Chủ nhật tại chùa Phúc Long, Phù Lãng, Quê Võ, Bắc Ninh. Các con được trải nghiệm sống, được học tập, vui chơi. Đây là một ngày vui thật sự. Các trò chơi, các hoạt động của khóa tu giúp các con có niềm vui chân thật, hôm nay vui, ngày mai vui, mãi mãi về sau vẫn vui. Nhiều gia đình, nhiều Cha Mẹ trong đó có chúng ta cũng không tìm ra được niềm vui chân thật cho các con để khi lớn lên, các con có những nhân cách tốt đẹp, trở thành những người mẫu mực, tiêu chuẩn. Trong khóa tu hôm qua, các con được sinh hoạt lành mạnh, tham gia những trò chơi lành mạnh. Các con cúi chào nhau lễ phép, đi thưa về trình. Chúng ta tưởng đó là những việc thường tình nhưng rất nhiều Cha Mẹ ngày nay coi đó là một việc xa xỉ và hiếm lạ. Nhiều vùng sâu vùng xa không còn nét đẹp văn hóa đó. Trong khóa tu, các cụ đến hỗ trợ nấu nướng rất đông. Đó là một ngày vui chân thật. Ông Bà vui, Bố Mẹ

vui, các con vui, làng xóm vui. Các cụ có cơ hội phát tâm vì người khác, phát tâm cúng dường tài vật và công sức nên các cụ rất vui.

Từ tuần sau chúng ta sẽ tổ chức cho các con những khóa tu hai ngày vào thứ Bảy và Chủ nhật hàng tuần. Các con được tiếp nhận từ thứ Bảy, trải qua hai ngày sống tự lập, ngủ đúng giờ, thức dậy đúng giờ, tập thể dục, ăn sáng đúng giờ. Các con được rèn luyện hai ngày sống quy củ, sau khi thức dậy phải gấp chăn màn gọn gàng, chỉnh trang lại chỗ ngủ tươm tất... Chúng ta tưởng những việc này đơn giản nhưng không đơn giản. Chúng ta chỉ cần dạy các con những chuẩn mực thường ngày, lễ phép thường ngày nhưng các con không dễ vào nếp cho nên chúng ta cần thời gian để giúp các con được rèn luyện. Đây chính là chúng ta cho các con một niềm vui chân thật. Trước tiên Cha Mẹ có được niềm vui chân thật. Nếu không thì vào thứ Bảy, Chủ nhật, nhiều con đi phá làng phá xóm hoặc vùi đầu vào tivi, điện thoại.

Nhiều Cha Mẹ cảm thấy lo lắng bất an vì không biết tương lai của con mình sẽ ra sao nhưng Cha Mẹ không biết phải nên làm gì. Nhiều bậc Cha Mẹ nghe người ta nói trường này danh tiếng, trường kia nổi tiếng, họ sẵn sàng bỏ nhiều tiền cho con học ở đó vì nghĩ rằng họ tốn nhiều tiền thì con họ sẽ tốt.

Gần đây có một người ở Châu Âu nói với tôi rằng: “*Trước đây con được đào tạo ở Singapore để kinh doanh, làm quản lý. Khi con được đọc bộ sách “Con đường đạt đến nhân sinh hạnh phúc” thì con mới biết có bộ sách quý hay đến như vậy*”. Họ phát tâm tổ chức lớp học miễn phí cho các con để các con được học văn hóa truyền thống, học đạo đức, học chuẩn mực làm người.

Chúng ta phải nhìn lại những cuộc vui của gia đình mình và những cuộc vui của các con mình xem: Niềm vui đó có phải là niềm vui chân thật không? Cuộc vui đó có mang lại kết quả tốt về sau hay không? Sau cuộc vui đó có nỗi buồn hoặc thậm chí có nỗi khổ đau hay không? Chúng ta làm người lớn thì chúng ta phải có trách nhiệm, phải quán sát, nếu không quán sát để dẫn đến kết quả xấu thì đó là lỗi của chúng ta.

Trong “*Kinh Vô Lượng Thọ*”, Phật nói: “**Tiên nhân bất giáo, vô thù quá tha**”. Người trước không dạy bảo thì đừng trách người sau. Người lớn dạy con cái sống hưởng thụ, sống lãng phí, sống vô trách nhiệm, sống lười biếng, sống chệnh mảng nên con cái sẽ sống y như vậy. Cuối cùng, Cha Mẹ phải tự gánh lấy nhân quả. Người trước dạy người sau sự thuận tịnh, thuận thiện hay dạy sự ô nhiễm?

Khi tôi nhẹ nhàng nhắc nhở một đứa trẻ khoảng 4 – 5 tuổi đừng chạy giỡn vì có thể làm đổ vỡ các tủ kính xung quanh thì đứa trẻ chỉ vào mặt tôi nói: “*Lắm chuyện!*”. Tôi nghe mà nổi cả da gà! Câu nói đó ở đâu ra vậy? Hàng ngày Ông Bà, Cha Mẹ đã từng nói như vậy cho nên đứa trẻ bắt chước y như thế. Nếu nó cư xử như vậy ở môi trường bên ngoài thì người ta sẽ xử nó như thế nào?

Thầy Thái Lễ Húc nói: Nếu chúng ta không dạy con thì xã hội sẽ dạy chúng. Chúng ta nghiêm khắc với con thì trong sự nghiêm khắc còn có lòng nhân từ. Nhưng sự nghiêm khắc của xã hội thì không có sự yêu thương, không có sự nhân từ của người làm Cha làm Mẹ, thậm chí nghiêm khắc một cách tàn độc.

Cho nên người làm Cha làm Mẹ hàng ngày phải quán chiếu xem những trò chơi, niềm vui hàng ngày của con có mang lại kết quả tốt đẹp hay không. Đây là trách nhiệm, là bổn phận, là nghĩa vụ của người lớn. Nhưng từ lâu chúng ta rất hời hợt, không xem trọng nghĩa vụ, trách nhiệm, bổn phận này. Người lớn mà hời hợt đối với việc này thì đúng là người thiếu trách nhiệm vì đã gây hại cho cộng đồng cho xã hội. Chúng ta thử nghĩ xem việc này nhân quả có nhỏ không?

Trước đây tôi có ý niệm: *“Người lớn không có quyền hưởng thụ trong sự an nhàn, trong sự hạnh phúc của bản thân!”*. Có nhiều người sinh ra một đàn con rồi tìm một nơi an lạc để tu từ sáng đến chiều, không quan tâm đến những đứa con. Những đứa con không được chăm sóc, dạy abor thì phần nhiều là tốt hay xấu? Có một người Mẹ hiền nảo vì đứa con 13 tuổi bỏ nhà đi. Từ nhỏ đứa bé đó ăn chay cùng mẹ nhưng không được giáo dục đạo lý. Người mẹ ấy cũng tinh tấn niệm Phật nhưng không biết dạy bảo con, không quan tâm đến con, để con chơi với bạn xấu. Nếu cô ấy trách Phật không linh, không từ bi gia hộ thì cô ấy càng mắc thêm trọng tội.

Tất cả đều do giáo dục mà nên, cái thiện cũng phải được giáo dục nên mới thành thiện, cái ác cũng phải được giáo dục nên mới thành ác. Giáo dục có giáo dục trực tiếp và giáo dục gián tiếp. Biết bao nhiêu gia đình có nỗi khổ *“thâm cung bí sử”* đang diễn ra trong gia đình học. Người làm Cha làm Mẹ phải quán sát xem con mình có đang được tiếp nhận niềm vui chân thật hay không, phải đặc biệt chú ý khi các con chơi những trò chơi điện tử, chơi game.

Cách đây khoảng 6 – 8 năm, có một anh chàng suốt ngày chơi game, phải trả rất nhiều tiền để phục vụ chơi game. Mẹ già lớn tuổi nấu cơm phục vụ con trai một ngày 3 bữa, người con cứ đến bữa lại ra ăn cơm cùng mẹ. Người con này không lập gia đình, suốt ngày ở trong phòng, không lao động, da dẻ xám xịt. Anh ấy là game thủ, chỉ sống trong ảo ảnh chứ không sống thật. Trong game họ có cả một giang sơn, họ có gia đình, có vợ, có con, có cả một sự nghiệp ảo ở trong đó. Họ phải bỏ tiền thật ra để tham gia trò chơi ảo.

Hòa Thượng nói: *“Nghe nói trẻ nhỏ hiện nay chơi nhiều trò chơi giết người. Từ nhỏ mà đã tiếp nhận loại giáo dục này, chìm đắm trong trò chơi điện tử giết người, phóng hỏa thì thật đáng sợ! Trò chơi điện tử tổn hại rất lớn đối với thân tâm. Khi họ coi những trò chơi giết người, phóng hỏa là việc bình thường thì bạn thử nghĩ xem, loại giáo dục này tác hại đến thế nào? Nó có tác động đến tất cả mọi lĩnh vực”*. Hòa Thượng giảng bài này cách đây hơn 20 năm nhưng mãi đến ngày hôm nay tôi thấy vẫn không cũ.

Phật nói trong *“Kinh Vô Lượng Thọ”*: *“Tiên nhân bất giáo, vô thù quá tha”*. Người làm Cha Mẹ, làm Thầy Cô giáo phải đặc biệt ghi nhớ và thuộc lòng lời dạy này của Phật. Nếu chúng ta để thời gian trôi qua ướng phí, bỏ qua gia đoạn giáo dục con thì sau này chúng ta hối hận, tiếc nuối cũng không kịp.

Hồi tôi đi Bắc Mỹ, tôi gặp một đứa con quát cả Cha Mẹ. Ban ngày thì Cha đi làm, ban đêm thì Mẹ đi làm. Các con mỗi đứa có một cái Ipad, suốt ngày chìm đắm trong trò chơi điện tử. Gia đình đã phải đưa các con đi chữa trị vì chúng ngơ ngơ, khác thường, không biết những kỹ năng sống. Chúng không biết nấu cơm, thậm chí còn không biết nấu mỳ để ăn.

Tôi mới đọc một bài báo nói về một người đàn ông 37 tuổi vẫn mang tã. Ngày ngày người Mẹ chăm sóc anh ta, đút cơm cho anh ta ăn. Anh ta trên tay vẫn cầm con thú bông. Đó có phải là con người không? Con người mà giáo dục như vậy thì không phải là con người nữa. Cha Mẹ có thể sống mãi để nấu ăn, đút cơm cho con ăn hay sao? Việc để các con lao động, trải nghiệm gian khổ cuộc sống rất tốt. Các con đen đi một chút cũng không sao, gầy đi một chút cũng không sao. Điều quan trọng là tinh thần và sức khỏe của các con có kiên cường, mạnh mẽ hay không.

Mấy hôm nay tôi lao động ở công trường, tôi làm việc hiệu quả bằng 3 người cùng làm. Tôi xây còn những người khác hỗ trợ xách vữa, bê gạch. Con của chúng ta phải năng động, sống khỏe khoắn, biết làm tất cả mọi việc thì mới đủ sức đương đầu với cuộc đời. Tôi đi đến bất cứ nơi nào cũng thấy dễ sống. Tôi có thể hái ở ngoài thiên nhiên những loại rau có thể ăn được. Đó là kỹ năng sống. Chúng ta phải rèn luyện cho những đứa nhỏ có những kỹ năng sống đó thì chúng mới có niềm vui chân thật, mới có cuộc sống tốt đẹp. Cha Mẹ đừng yêu thương con bằng cách cung phụng chúng. Tôi hỏi một đứa trẻ đang được học tập, lao động, hỗ trợ tôi công việc xây dựng: “*Con ở đây có thấy vui không?*”. Đứa bé trả lời: “*Dạ, con vui ạ*”. Vậy thì tốt rồi! Con người phải có năng lực của con người.

Hòa Thượng nói: “*Thanh thiếu niên phạm tội chủ yếu đều từ trong trò chơi điện tử mà ra. Những người sản xuất ra trò chơi điện tử, kinh doanh trò chơi điện tử trước mắt kiếm được một chút tiền, có một chút lợi nhỏ. Dường như họ rất vui nhưng trong niềm vui đó là nỗi khổ vì quả báo tương lai của họ ở địa ngục A Tỳ. Họ đã hại rất nhiều thanh thiếu niên, vậy thì làm sao mà không đọa vào địa ngục A-tỳ! Sau khi mãn hạn ở trong địa ngục A Tỳ thì họ đòi đòi kiếp kiếp không có trí tuệ, mê hoặc, điên đảo, khổ không nói ra lời. Bạn nói thử xem: Tại vì sao lại phải đi tạo loại tội nghiệp như vậy mà không biết sợ chứ?*”.

Hòa Thượng nói: “*Nghe nói người phạm tội ở nước Mỹ có trẻ nhỏ 2 tuổi. Chúng học từ trong trò chơi điện tử, chúng không biết giết người là tội lỗi. Cho nên bạn xem thấy con cái giết Cha Mẹ, cũng có Cha Mẹ giết hại con cái, anh em giết hại lẫn nhau. Trẻ nhỏ chưa đủ tuổi để ra tòa. Chúng không biết là mình có lỗi lầm, không biết là mình có tội. Chúng lầm tưởng giết người trong trò chơi điện tử và giết người ở ngoài đời là giống nhau. Bạn nói thử xem như vậy có đáng sợ không?*”.

Sáng nay tôi phải đi đọc lại mấy lần về việc trẻ em 2 tuổi đã giết người. Thật kinh khủng! Trẻ nhỏ không biết đó là giết người. Người lớn cho chúng chơi điện tử, chúng thấy trong nhà có súng thì chúng bóp cò khiến Cha chết, Mẹ chết. Chúng tưởng rằng Cha Mẹ chết một lúc rồi sẽ sống lại giống như ở trong game.

Cho nên Cha Mẹ phải phản tỉnh xem: Niềm vui của con mình hiện nay có phải là niềm vui lành mạnh hay không? Chúng ta có đang dung dưỡng con cái để chúng trở thành người xấu, trở thành người có hại hay không?

Hôm qua chúng ta đã tổ chức cho các con một ngày an lạc ở chùa Phúc Long. Khóa tu đầu tiên đã có 40 - 50 con tham gia, tuần sau có thể sẽ có khoảng 100 con tham gia. Chúng ta thấy nhiều Cha Mẹ cũng đang rất bức bách vì không có chỗ tốt để gửi con, vậy thì tại sao chúng ta không nỗ lực mà làm? Tuần sau chúng ta sẽ tổ chức khóa tu cho các con vào hai ngày thứ Bảy và Chủ nhật. Những người ở Bắc Ninh nên đến hỗ trợ từ tối thứ Sáu. Chúng mang đến cho các con những trò chơi lành mạnh, những hoạt động giúp các con trưởng thành và nên người. Đó là niềm vui chân thật!

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!

Chúng con chân thành cảm ơn!